

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1100/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1 Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	H. K.	Sąd ustalił, że H. K. w dniu 24 czerwca 2019 r. w M. gm. D. umyślnie przy użyciu nieustalonego dotychczas narzędzia dokonał uszkodzenia karoserii samochodu osobowego marki N. o nr rej. (...) poprzez porysowanie powłoki	

		lakierniczej na przedniej klapie i tylnym błotniku powodując straty w wysokości 668,47 złotych na szkodę P. Ł., przy czym w czasie popełnienia tego czynu miał zniesioną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i do pokierowania swoim postępowaniem, co stanowi czyn zabroniony z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 31 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W czerwcu 2019 r. oskarżony H. K. mieszkał w M. razem z matką, bratem S., siostrą K. Ł., jej mężem P. Ł. i ich dzieckiem. W dniu 24 czerwca 2019 r. pomiędzy oskarżonym a jego matką doszło do awantury, oskarżony był tego dnia nietrzeźwy. W trakcie tej awantury H. K. w obecności matki przy użyciu nieustalonego narzędzia dokonał uszkodzenia karoserii zaparkowanego na podwórku samochodu osobowego marki N. o nr rej. (...) należącego do P. Ł. poprzez porysowanie powłoki lakierniczej na przedniej klapie i tylnym błotniku powodując straty w wysokości 668,47 złotych. P. Ł. w tym czasie przebywał na znajdującej się naprzeciwko domu rodziny K. nieruchomości należącej do sąsiadki.			

Będąc tam usłyszał krzyk teściowej, że H. porysował samochód. P. Ł. przyszedł wtedy niezwłocznie na podwórko, a T. K. powiedziała do niego, że H. porysował mu samochód. W tym czasie oskarżony znajdował się na podwórku i na słowa matki odpowiedział, że to nie on porysował samochód tylko matka to zrobiła. Matka oskarżonego z powodu awantury z synem wezwała patrol policji, któremu zgłaszała, że syn jest w ciągu alkoholowym, wszczyna awanturę i szuka zaczepki. W trakcie interwencji obecny był także P. Ł., który zgłaszał funkcjonariuszom, że od teściowej wie, że H. K. porysował mu samochód, wskazywał na zarysowania na przedniej pokrywie silnika, gdzie znajdowały się litery KU i na lewym tylnym błotniku, gdzie była gruba rysa pozioma o długości ok. 90 cm.

Dowód: zeznania P. Ł. k. 3, 36, 132v-133;

zeznania K. Ł. k. 133v-134;

zeznania M. M. k. 132v;

protokół oględzin samochodu k. 6 i zdjęcia uszkodzeń k. 10-13;

opinia biegłego K. T. k. 186-200, 206-207;

2. W czasie popełnienia opisanego wyżej czynu H. K. miał zniesioną

zdolność do rozpoznania jego znaczenia i do pokierowania swoim postępowaniem. H. K. był trzykrotnie hospitalizowany w (...) Centrum (...) w M. z następującymi rozpoznaniem: w 2011 r. zaburzenia psychiatryczne pod wpływem alkoholu w przebiegu zespołu zależności alkoholowej, w 2012 r. obserwacja w kierunku zespołu paranoidalnego, zespół zależności alkoholowej, w 2019 r. schizofrenia paranoidalna, zespół zależności alkoholowej. Oskarżony w warunkach ambulatoryjnych leczenia nie kontynuował. Jest bezkrytyczny wobec uzależnienia od alkoholu, nie widzi potrzeby leczenia choroby psychicznej. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia przez oskarżonego w przyszłości czynu zabronionego z uwagi na związaną ze schizofrenią paranoidalną urojeniową interpretacją rzeczywistości.

Dowód: opinia sądowno – psychiatryczna k. 109-112, 157, 179v-180;

opinia sądowno – psychologiczna k. 139-141;

3. Oskarżony H. K. ma 46 lat, jest kawalerem, nie ma dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe. Od kwietnia

<p>2021 r. oskarżony jest zatrudniony na umowę zlecenie w firmie remontowo – budowlanej z dochodem w wysokości 18,30 zł brutto za godzinę. Nie był karany.</p> <p>Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 20, 35v;</p> <p>dane o karalności k. 22;</p> <p>umowy zlecenia k. 174-175.</p>			
<p>1.2 Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
		<p>Za nieudowodnione sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego z k. 35v, w których twierdził, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i że uszkodzenia samochodu P. Ł. mógł dokonać S. K.. Oskarżony w momencie, kiedy rzucał oskarżenia na swojego brata wiedział, że przesłuchanie brata nie będzie możliwe, bo S. K. zmarł w sierpniu 2019 r. Jednak przede wszystkim nie ma podstaw do tego, aby dać wiarę tym wyjaśnieniom oskarżonego z tego powodu, że z relacji funkcjonariusza Policji M. M. wynika, że T. K. widziała, który z synów dokonał</p>	

		uszkodzenia samochodu jej zięcia i był to H. K. a nie S. K..	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1 Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
Fakt nr 1 Fakt nr 2 Fakt nr 3		Okoliczności objęte faktem nr 1 zostały ustalone na podstawie zeznań P. Ł., M. M. i K. Ł., protokołu oględzin samochodu k. 6 i zdjęć uszkodzeń k. 10-13 w zakresie sprawstwa oskarżonego oraz na podstawie opinii biegłego K. T. k. 186-200, 206-207 w zakresie wartości szkody. P. Ł. nie widział momentu uszkodzenia samochodu, ale z jego zeznań wynika, że wie od teściowej, że to oskarżony porysował jego samochód. T. K. także w trakcie interwencji Policji wskazywała, że to właśnie oskarżony porysował samochód, co wynika z zeznań M. M.. To właśnie zeznania P. Ł. i M. M. były podstawą do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie spowodowania uszkodzeń	

w pojeździe. Wyraźnie też należy powiedzieć, że matka oskarżonego i jego szwagier funkcjonariuszom Policji wskazywali obydwaj uszkodzenia na pojeździe tj. zarysowania na przedniej pokrywie silnika, gdzie znajdowały się litery KU i na lewym tylnym błotniku, gdzie była gruba rysa pozioma o długości ok. 90 cm, co również wynika z zeznań P. Ł. i M. M.. Nie można się absolutnie zgodzić z twierdzeniami obrońcy oskarżonego, jakoby materiał dowodowy nie potwierdzał sprawstwa oskarżonego w zakresie rysy znajdującej się na błotniku – k. 205. Matka oskarżonego i jego szwagier wskazywali funkcjonariuszom Policji uszkodzenie na tym elemencie jako powstałe w dniu 24 czerwca 2019 r., a nie w jakiegokolwiek innej dacie. Nie ma podstaw, aby twierdzić, że uszkodzenie na lewym tylnym błotniku to np. zarysowanie powstałe w trakcie parkowania pojazdu. Charakter tej rysy wyklucza taką możliwość, a przede wszystkim relacje P. Ł. i M. M. wykluczają zakwalifikowanie tej rysy do uszkodzeń przypadkowych niezwiązanych ze zdarzeniem. Obrońca w okolicznościach niniejszej sprawy, gdzie wysokość szkody podawana przez pokrzywdzonego była

niewysoka, mając świadomość, że uszkodzenie mienia jest czynem tzw. przepołowionym, którego kwalifikacja jako wykroczenia lub przestępstwa jest uzależniona od wysokości szkody podjął próbę wykazania, że jedno z uszkodzeń jest niezwiązane ze zdarzeniem, ale twierdzenie obrońcy z powodów wyżej nakreślonych nie mogło zostać podzielone. Wartość szkody została ustalona na podstawie opinii biegłego K. T. (k. 186-200, 206-207). Strony opinii biegłego i wyliczonej wartości szkody nie kwestionowały. W oparciu o treść zeznań M. M. sąd ustalił, że zdarzenie miało miejsce 24 czerwca 2019 r., a nie 17 czerwca, P. Ł. podawał zresztą w zeznaniach, że nie jest pewien daty zdarzenia podanej w pierwszych zeznaniach (k. 36).

Okoliczności objęte faktem nr 2 zostały ustalone na podstawie opinii sądowo psychiatrycznej i sądowo – psychologicznej.

Okoliczności objęte faktem nr 3 dotyczące sytuacji majątkowej, rodzinnej oskarżonego oraz jego niekaralności były bezsporne.

<p>2.2 Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3 Warunkowe umorzenie postępowania		

<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	3.4 Umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
<p>Oskarżony H. K. został uznany za sprawcę czynu zabronionego z art. 288 § 1 kk. Kwalifikacja prawna zachowania polegającego na uszkodzeniu cudzej rzeczy nie budziła żadnych wątpliwości. Wyżej zostało już wyjaśnione, że nie było podstaw faktycznych do uznawania czynu zabronionego za czyn wyczerpujący znamiona wykroczenia. Wobec zniesionej poczytalności oskarżonego postępowanie karne o ten czyn zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 31 § 1 kk. W związku z takiej treści rozstrzygnięciem należało rozważyć, czy i jakie środki zabezpieczające winny zostać wobec oskarżonego orzeczone. Zgodnie z art. 93b § 1 i § 3 kk sąd może orzec środek zabezpieczający, gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę</p>			

czynu zabronionego, a inne środki prawne określone w kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw nie są wystarczające, środek zabezpieczający powinien być odpowiedni do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który sprawca może popełnić, oraz prawdopodobieństwa jego popełnienia, a także uwzględniać potrzeby i postępy w terapii lub terapii uzależnień. Nie ma więc obowiązku orzekania środka zabezpieczającego w przypadku każdego sprawcy czynu zabronionego, decyzja w tym zakresie uzależniona jest od oceny, czy zachodzi konieczność zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego. W przypadku H. K. mamy do czynienia z osobą, która dotychczas w konflikt z prawem nie wchodziła, nie był on nigdy karany. Ten fakt nie przesądza jednak o tym, że co do oskarżonego nie zachodzi obawa ponownego popełnienia czynu zabronionego. U oskarżonego rozpoznanie choroby psychicznej pojawiło się bowiem dość późno, dopiero w 2019 r. (k. 110), jest to prawdopodobnie skutek tego, że oskarżony nie widzi potrzeby korzystania z pomocy lekarskiej, przed 2019 r. nie występowały u oskarżonego ostre stany psychiatryczne wskazujące na istnienie procesu

chorobowego, w 2012 r. jedynie był hospitalizowany w kierunku zespołu paranoidalnego, ale bez postawienia takiego rozpoznania – k. 110. Zatem to, że oskarżony jest osobą niekaraną nie ma znaczenia, bo późne wystąpienie objawów nie dawało dotychczas możliwości ujawnienia skutków zachowania oskarżonego spowodowanego chorobą psychiczną. Sąd uznał w oparciu o treść opinii biegłych psychiatrów i psychologa, że w przypadku oskarżonego K. obawa ponownego popełnienia przez niego czynu zabronionego jest duża. Oskarżony stale zamieszkuje z matką i siostrą oraz jej rodziną, środowisko rodzinne jest naturalnym polem generowania różnorodnych konfliktów, z którymi osoba nie cierpiąca na zaburzenia psychiczne jest w stanie sobie poradzić, natomiast osoba chora psychicznie, u której występuje urojeniowa interpretacja rzeczywistości (por. k. 141 i k. 180) ma zniesione całkowicie lub poważnie osłabione hamulce przestrzegania norm społecznych i prawnych. Następnie należy ocenić, czy inne środki prawne określone w kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw nie są wystarczające,

aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego. Kodeks karny nie przewiduje w przypadku sprawcy o zniesionej poczytalności możliwości orzeczenia środków innych niż wymienione w art. 93a kk. Ustawa o ochronie zdrowia psychicznego również nie daje sądowi karnemu możliwości orzeczenia jakichś środków wobec sprawcy czynu zabronionego.

Przewidziany w tej ustawie tryb przyjmowania do szpitala psychiatrycznego bez zgody osoby chorej psychicznie ma miejsce tylko wtedy, gdy dotychczasowe zachowanie takiej osoby wskazuje na to, że z powodu choroby zagraża bezpośrednio własnemu życiu albo życiu lub zdrowiu innych osób (art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego). Musi więc wystąpić ostry stan chorobowy u takiej osoby, aby możliwe było leczenie jej bez jej zgody w warunkach szpitalnych. Oczywiście jest, że szpital psychiatryczny nie rozwiązuje nawet części potrzeb w przypadku leczenia osoby chorej psychicznie, bo u takiej osoby ważne jest przede wszystkim stałe, regularne leczenie ambulatoryjne i kontrola przyjmowania leków, wtedy stan chorobowy ulega najczęściej

wyciszeniu, a nawet jeżeli nie to jest on kontrolowany. Pobyt w szpitalu psychiatrycznym prowadzi jedynie do wyregulowania ostrego stanu psychicznego u takiej osoby, ale nie daje przecież żadnej gwarancji, że w warunkach domowych ta osoba będzie kontynuowała leczenie. H. K. nie leczy się ambulatoryjnie w ogóle, jest bezkrytyczny wobec swojej choroby psychicznej, na którą nakłada się także diagnozowany już od 2011 r. zespół zależności alkoholowej. Biegli podkreślali, że jednym ze sztandarowych objawów schizofrenii paranoidalnej jest brak krytycyzmu – k. 180. Nie ma więc żadnych podstaw do oczekiwania, że oskarżony sam uzmysłowi sobie potrzebę leczenia, takie myślenie jest myśleniem wybitnie życzeniowym z kategorii mrzonek. Potrzeba orzeczenia wobec oskarżonego środków zabezpieczających jest więc oczywista. Rozważyć należy rodzaj tych środków. Z zamkniętego katalogu środków zabezpieczających zawartego w art. 93a kk w przypadku oskarżonego w grę wchodzi środki z punktów 2 i 3, tj. terapia i terapia uzależnienia. Oskarżony jest chory psychicznie na schizofrenię paranoidalną i jest uzależniony od

alkoholu, dla osiągnięcia zadowalających rezultatów leczenia potrzebne jest leczenie obydwóch tych jednostek chorobowych jednocześnie. Oczywiście jest przecież, że jeżeli oskarżony będzie leczony tylko z powodu schizofrenii, to w żaden sposób nie będzie kontrolował nałogu, nadużywanie alkoholu będzie zaostrzało stany chorobowe w schizofrenii itd. Zaś nieleczenie choroby psychicznej będzie prowadziło do braku krytycyzmu co do faktu uzależnienia od alkoholu itd. Dlatego tak ważne jest w przypadku oskarżonego leczenie choroby psychicznej, stąd decyzja o zastosowaniu terapii, która zgodnie z art.93f § 1 kk polegać będzie na obowiązku stawiennictwa we wskazanej przez sąd placówce w terminach wyznaczonych przez lekarza psychiatrę i poddania się psychoterapii w celu poprawy funkcjonowania w społeczeństwie. Równie ważne jest leczenie uzależnienia od alkoholu, czemu ma służyć orzeczony środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnienia od alkoholu, który zgodnie z art. 93f § 2 kk nakłada na sprawcę obowiązek stawiennictwa we wskazanej przez sąd placówce leczenia

odwykowego w terminach wyznaczonych przez lekarza i poddania się leczeniu uzależnienia od alkoholu.

Orzeczone przez sąd środki zabezpieczające spełniają wymóg art. 93b § 3 kk tj. są odpowiednie do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który sprawca może popełnić, oraz prawdopodobieństwa jego popełnienia, a także uwzględniają potrzeby w terapii i terapii uzależnień. Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest niewysoki, wyrządzona została szkoda w kwocie 668,47 zł, czyn skierowany był przeciwko mieniu, nie doszło do szkody na osobie, więc nie ma podstaw do upatrywania się w takiego rodzaju czynie stopnia wysokiej społecznej szkodliwości. Nie ma więc absolutnie podstaw do orzekania środka w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym.

Natomiast nikt nie jest w stanie przewidzieć z pewnością, jakiego rodzaju czyn w przyszłości oskarżony może popełnić, można jedynie prognozować, że skoro dotychczas popełnił czyn na szkodę członków swojej rodziny, więc możliwe jest, że ponownie zrobi to na szkodę tych samych osób, skoro dalej będzie żył w tym samym środowisku,

bo innego środowiska nie ma. Nawet jeżeli będą to czyny drobniejsze, a więc podobnego rodzaju, jak w sprawie niniejszej, to przecież nie oznacza to, że sąd nie może zastosować wobec sprawcy z taką prognozą środków zabezpieczających. Dla członków rodziny oskarżonego takie czyny będą przecież dolegliwe nawet jeżeli będą polegały na niszczeniu przedmiotów wyposażenia domowego. Sąd karny ma środki, aby temu zapobiec i są to właśnie środki zabezpieczające orzeczone w niniejszej sprawie. Fakt, że szkoda wyrządzona w sprawie niniejszej przekracza tylko o ok. 170 zł granicę dzielącą wykroczenie od przestępstwa nie oznacza, że z tego powodu nie można orzekać środków zabezpieczających.

Zgodnie z przywoływanym już art. 93b § 1 kk przy orzekaniu środka zabezpieczającego podstawowe znaczenie ma dążenie do zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego, nie zawiera ten przepis wymogu, aby czyn, który sprawca popełnił cechował się znacznym lub wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Taki wymóg jest wprowadzony natomiast przy orzekaniu konkretnego rodzaju środka zabezpieczającego tj. pobytu w zakładzie

psychiatrycznym. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2002 r., sygn. V KK 365/19: „Ustawowe zagrożenie karą nie powinno mieć wyłącznego wpływu na ocenę społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu czynu. Ocena taka powinna odnosić się ściśle do okoliczności związanych z samymi czynami - z ich stroną przedmiotową i podmiotową. W żadnym wypadku nie można z góry stwierdzić, że konkretna kategoria przestępstw może być z góry uznana za kategorię o niskim lub średnim stopniu społecznej szkodliwości. Ocena taka winna być dokonana zawsze indywidualnie w stosunku do konkretnego popełnionego przestępstwa.” W ślad za tym stanowiskiem sąd orzekający w sprawie niniejszej uznał, że fakt niewysokiej wartości wyrządzonej czynem zabronionym szkody nie uzasadnia twierdzenia, że środki zabezpieczające nie powinny zostać orzeczone wobec oskarżonego H. K.. Zapytuje sąd: to kiedy, przy jakiej wartości szkody sąd takie środki może orzec?, przy 5.000 zł, ?, przy 10.000 zł, a może dopiero od 15.000 zł? Dokonana w niniejszej sprawie ocena czynu, który popełnił

oskarżony, prognoza co do możliwości popełnienia w przyszłości czynu zabronionego, całkowity brak krytycyzmu co do konieczności leczenia choroby psychicznej i uzależnienia od alkoholu dają podstawy do orzeczenia środków zabezpieczających w postaci terapii i terapii uzależnienia.			
#	3.5 Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
5. 1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>Koszty procesu z mocy art. 632 pkt 2 kpk ponosi Skarb Państwa. Na wydatki Skarbu Państwa w przedmiotowej sprawie złożyły się:</p> <p>1/ opłata za uzyskanie danych o karalności oskarżonego w kwocie 30 złotych pobrana na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. 2014.861);</p> <p>2/ ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem w kwocie 40 złotych (2 x 20 złotych)</p>	

– art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 03.108.1026 ze zm.);

3/ wynagrodzenie za sporządzenie opinii przez biegłych psychiatrów P. G., E. T. i psychologa A. M. w kwotach 191 zł, 225 zł, 191,82 zł, 435 zł (k. 134, 143, 180v) – na podstawie art. 618 § 1 pkt 9 kpk;

4/ wynagrodzenie za sporządzenie opinii przez biegłego K. T. w kwocie 352 złotych k. 207 – na podstawie art. 618 § 1 pkt 9 kpk;

5/ wynagrodzenie obrońcy z urzędu wyznaczonego dla oskarżonego w kwocie 516,60 złotych – na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk;

6/ koszty konwoju oskarżonego na rozprawy w dniach 14 grudnia 2020 r. i 5 stycznia 2021 r. w kwotach 46,70 zł i 20 zł (k. 106,129) – art. 618 § 1 pkt 3 kpk.

8. Podpis

sędzia Anna Jordan-Chajczyk